

Dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo Žodžio ir jo laikosi /Lk 11, 27-28/

2015 m. sausis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 1 (150)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Kelios mintys apie liturginius bažnytinius metus

Liturginis bažnytinių metų kalendorius yra sudarytas taip, kad po Kristaus atėjimo ir užgimimo laukimo (Advento), būtume pamokinti Dievo Žodyje, pamatytume Kristaus didybę ir dieviškumą, o po to – palydėtume Jį į kančią, mirtį ir prisikėlimą. Po prisikėlimo šventės, ilgiausias liturginių bažnytinių metų laikotarpis yra skirtas tam, kad mes, išteisinti ir Šv. Dvasios pašventinti bažnyčios nariai, išmoktume būti Jo mokiniais ir sekti Juo visą gyvenimą, kol sulauksime amžinybės.

Bažnytiniuose liturginiuose metuose nėra svarbesnių ir nesvarbių sekmadienių. Kiekvienas sekmadienis yra lygiai šventas ir svarbus, nes Viešpats yra įsakęs: „*Atmink ir švęsk šabo dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas; [...] Todėl VIEŠPATS septintąją dieną palaimino ir pašventino.*“ (Iš 20,8-10a.11b) Kiekvienas sekmadienis krikščioniui turėtų būti kaip Kalėdos ar Velykos.

Mane stebina tokie krikščionys, kurie nori būti laikomi Bažnyčios nariais, bet nenori ar nemato jokio reikalo lankytis bažnyčioje, ateiti

į pamaldas, dalyvauti maldoje ir Šventoje Vakarienoje, jau nekalbant apie tokią bažnytinę veiklą kaip Biblijos studijos. Jie yra kaip pagony: šiandien galintys pagarbinti Kristų, o rytoj – jau garbinantys kitus dievus. Ne tokį Įstatymą esame gavę, ne tokia Evangelija įtikėjome! Jei kartą davei pažadą sekti Kristumi, maldavai, kad Jis būtų tavo Atpirkėjas ir gyvenimo šeimininkas, kad Jis taptų tavo Išganytojas ir Atpirkėjas, pasižadėjai atiduoti pilnai savo gyvenimą į Jo rankas ir leisti Jam tvarkyti tavo gyvenimą, privalai ir ištesėti. Krikščionys supranta, kad jie nebėra savo gyvenimo šeimininkai, bet jis pilnai priklauso Kristui. Sekmadienį pagarbinti Viešpatį yra šventa mūsų pareiga.

Pasaulio žmogus savo atėjimą į bažnyčią vertina kaip paslaugą ar malonę Dievui. Ypač, jei jis ką nors paaukojo bažnyčiai, tai įsivaizduoja, kad Dievas jam lieka didžiai skolingas. Tuo tarpu krikščionis, žmogus iš pasaulio ir nuodėmės vergijos išvaduotas Kristaus krauju, Bažnyčią mato kaip vietą, kur Dievas jam, nusidėjėliui, rodo savo malonę ir gailingumą, liudija apie savo meilę,

patvirtina apie mumyse gyvuojančią viltį. Toks žmogus supranta, kad viskas yra Viešpaties, o jis naudojasi Viešpaties dovanomis. Jis dosniai aukojasi ir aukoja Dievui, nes yra be galo laimingas ir dėkingas Dievui už išganymą Kristuje.

Bažnyčia ir krikščioniški susibūrimai tikintiesiems – Dievo malonės vieta, kur Dievas duoda „malonę po malonės“ (Jn 1,16). Dievas nieko negaili iš to, ko reikia mūsų išganymui ar tikėjimo pastiprinimui. Apie tai mums primenama ir Laiške hebrajams: „*Išlaikykime nepajudinamą vilties išpažinimą, nes ištikimas tas, kuris yra davęs pažadus; sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. Nepraleiskime savųjų susirinkimų, kaip kai kurie yra pratę, bet raginkime vieni kitus juo labiau, juo aiškiau išvelgiate besiartinančią dieną*“ (Hebr 10,23-25).

**Kun. Remigijus Šemeklis,
Šilutės, Vanagų, Pagėgių
ir Rukų ev. liuteronų parapijų
klebonas**

2012 m. sausio 29 d.

*Perspauzdinta iš
www.silute.lelb.eu*

Vaškas ir molis

Ištrauka iš Aleksandro Tkačenkos straipsnio www.bernardinai.lt
KODĖL UŽKIETĖJA ŠIRDYS?

Evangelijoje Viešpats sutapatina tiesą su Savimi: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jn 14, 6). Čia žodis „tiesa“ reiškia jau ne paprasčiausiai tam tikrą realybę, turinčią vietą tikrovėje, o kai ką nepamatuojamai daug svarbesnį ir aukštesnį. Tiesa, teologijos požiūriu, – tai Dievo kūrybinis mąstymas apie pasaulį ir žmogų, apie tai, kokie turime būti mes pagal Dievo sumanymą.

Per dvasinį skausmą mūsų sąžinė kasdien parodo, kur nukrypome nuo tos Tiesos, kur mes nusigręžėme nuo Kristaus. Ir ne taip jau svarbu, kokiomis aplinkybėmis tai atsitiks: ar įžeisime žmoną, ar patys įsižeisime, aprėksime vaikus, ar susierzinę pastumsime gatvės spūstyje atsitiktinį praeivį.

Kiekvienu atveju toks konfliktas su savo sąžine bus mūsų susitikimas su Dievu, kuris krikščionybėje neatitiktinai vadinamas – Tiesos Saule.

Juk į saulės spindulius įvairios medžiagos reaguoja labai skirtingai: vaškas – suminkštėja, įgyja savybę pakeisti formą. Molis, priešingai, tvirtėja, džiūsta, tampa kietas ir nejautrus puodžiaus ar skulptoriaus pirštams. Taip ir žmogaus širdis – susitikus su Dievu, gali arba suminkštėti kaip vaškas, arba suakmenėti kaip molis. O su kuo jam susilyginti – moliu ar vašku, – tai sprendžia tik pats žmogus, tai ir yra dieviška laisvės dovana, suteikta žmogui jį kuriant. Išorinės mūsų gyvenimo aplinkybės gali būti pačios įvairiausios – palankios arba košmariškos; lygios tarsi plentas, ar duobėtos kaip šunkelis. Bet sukietinti ar suminkštinti šiuose

keliuose savo širdį žmogus gali tik savo valia – kai Dievas jam atsivers kokiomis nors pašaliniam nepastebimomis aplinkybėmis. Taip gyvendamas be nemalonumų ir laimingas turtuolis iš Evangelijos palyginimo atsisakė Kristaus malonės, nors prieš jį buvo tik nušašęs elgeta Lozorius. Taip protingas plėšikas, už savo nusikaltimus nuteistas kankinamai mirčiai, jau ant kryžiaus rado savyje dvasios jėgų pasigailėti šalia jo nukryžiuoto Viešpaties.

Taip kiekvienas iš mūsų kasdien arba suminkština savo širdį, atleisdamas skriaudas ir užjausdamas svetimą skausmą, arba ją užkietina, teisindamas save ir nenorėdamas pripažinti savo neteisumo prieš žmones, Dievą ir savo sąžinę.

Parengė Michalina Bočiarova
www.bernardinai.lt

Po 25-ių metų...

Sausio 18 d. Vilniaus reformatų bažnyčioje sekmadienio pamaldose buvo paminėta 25-ių metų sukaktis, kai vilniečiai reformatai po beveik keturiasdešimties metų pertraukos 1990 metų sausio 14 d. vėl susirinko į pamaldas Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčioje Pylimo g. 18. Jas tada laikė prieš kelis metus ordinuotas diakonas Julius Norvila, pirmą kartą pamaldose giedojo reformatų choras, vadovaujamas vargonininko Edmundo Meškausko.

Šį sekmadienį pamaldas laikė LERB gen.superintendentas kun. Tomas Šernas, vargonavo Rasa Žilytė-Šernienė, keletą giesmių pagiedojo Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas chorvedės Janinos Pamarnackienės. Chorui padėjo buvęs bažnyčios vargonininkas Edmundas Meškauskas. Jam akompanuojant vargonais buvo pagiedota Bortnianskio „Šventas, Šventas, Šventas...“, pirmą kartą skambėjusi šioje bažnyčioje prieš 25-ius metus.

Visus pamaldose dalyvavusius

sujaudino kun. Tomo Šerno išvardyti per 25-ius metus Amžinybėn iškeliavusieji įžymūs mūsų parapijos žmonės. Jų daug. O dar kiek pavardžių neišgirdome... Prilygtų visai dabartinei mūsų parapijai. Visi jie labai ženkliai prisidėjo prie bažnyčios bei reformatiškų pamaldų liturgijos atkūrimo, bendruomenės subūrimo. Jų atminimui buvo skirta malda ir giesmė „Kaip tyliai ilsisi“.

Po pamaldų parapijiečiai, susirinkę Parapijos namuose, dalijosi atsiminimais, peržiūrėjo vaizdajuos-

tes, kuriose užfiksuoti svarbiausi Vilniaus parapijai įvykiai: 1994 metų Konfirmacija, 2000-aisiais švęsta 170-ies metų sukaktis, kai buvo padėtas kertinis akmuo dabartiniam Vilniaus parapijos bažnyčios pastatui, 2003-iais metais paminėta 450 metų sukaktis nuo pirmųjų pamaldų Vilniuje, Mikalojaus Radvilos Juodojo Lukiškių dvare pagal reformuotą liturgiją (1553 m. gruodžio 14 d.). Popietėje buvo prisiminti žmonės, atkūrę parapiją, bet kurių jau nebėra su mumis, padėkota buvusiam vargonininkui Edmundui Meškauskui, ne tik mokišiam reformatiškų giesmių, liturgijos subtilybių, bet ir subūrusiam chorą, kuris iki šiol puoselėja reformatiško giedojimo tradicijas, bene vienintelis Lietuvoje atstovauja reformatams evangeliškų bažnyčių „Giesmių šventėse“.

Panašią sukaktį vasario 25 d. turėtų švęsti kauniečiai, tik, deja, jie meldėsi prie durų savo istorinės bažnyčios, kuri ir dabar yra Mykolo Riomerio universiteto nuosavybė...

D. Gudliauskienė

Kalėdų atgarsiai Vilniaus parapijoje

Kunigo Tomo Šerno skelbimą, kad gruodžio 28 d. po pamaldų Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje į vaikų Kalėdų eglutę kviečiami ir senjorai, sutikome su šypsena. Tačiau po išvakarėse įvykusio tradicinio senjorų susitikimo jaukiuose parapijos namuose G. Vilties gatvėje, giliai širdyje pajutome, kad didžiausia dovana – buvimas kartu. Tad po pamaldų sekmadienį ir senjorai pasuko į parapijos namus šalia bažnyčios, kad dalyvautų vaikų Kalėdų eglutėje, atšvęstų kartu tą šventę, kurią organizavo ir išradingai vedė sekmadieninės mokyklėlės mokytoja Džiuljeta, pasitelkusi į pagalbą senjorę, buvusią lietuvių kalbos mokytoją Olgą. Joms puikiai sekėsi sudominti ir vaikučius, ir senjorus, ir tėvelius.

Sekmadieninę mokyklėlę lanko nedidelis būrelis vaikučių, bet ir tie ne visi galėjo ateiti, nes išvyko su tėveliais tarpušvenčių atostogoms. Užtat prie mokyklėlės vaikučių prisijungė ir jos nelankantieji, bet

panorėjusieji kartu pratęsti šventinę nuotaiką.

Renginio dalyvius senjoras Henrikas ir jam padėjusi pianistė žmona Birutė pasveikino daina Edelweiss bei, visiems priedainį pritariant, A. Raudonikio daina „Giesmė į tylą“.

Senjorė Olga atsinešė septyniadešimt metų išsaugotas savo pirmąsias knygeles: Kazio Binkio „Dirbk ir baiki“ ir Vytauto Sirijos-Giros „Laivai“, kurią buvo gavusi dovanų iš Biržų kunigo A. Balčiausko. Tai ypač brangi dovana. Ji paragino ir vaikus skaityti knygas, mokytis iš jų, padalijo jiems pasakėlių, eilėraščių. Ir vaikučiai, žinoma, mažieji padedami tėvelių, skaitė biržiečių poetų Almos Karosaitės, Angelės Jurevičienės, Petro Zablocko, pajūrio poetų Gedimino Griškevičiaus, Janinos Žemaičiūnienės, Marijos Pabrėžienės eilėraščius.

Daug pagyrimų ir aplodismentų susilaukė šešiametis Mantvydukas, ypač raiškiai perskaitęs ką tik jam

dovanotą A. Jurevičienės eilėraštį „Eglutė“.

Mažasis Joelis gavo dovanų G. Griškevičiaus eilėraštį:

*Kad atrastume gėles
Dievas davė kojeles.
Akelės parodo pasaulį kaip sodą.
Jis mane pamėgo –
Kur noriu, ten bėgu.
Dar apibėgiosi,
kur akims reikės, –
Mama, tau pamosiu,
Kol smagi juokies.*

Tikime, kad kitų metų eglutėje jį Joelis paskaitys jau pats.

Visi šventės dalyviai pritariamai aplodismentais palydėjo Olgos pacituotą Kazio Binkio patarimą: „Ką pradėjęs, dirbk ir baiki, nors ten ir kažin kas“. Tai ypač verta prisiminti ir dideliems, ir mažiems. Ir vadovautis visą gyvenimą.

„V.r.ž.“ inf.

METŲ KULTŪROS PUOSELĖTOJO VARDAS – GRETAI AKCIJONAITEI

Biržų krašto laikraštis „Šiaurės rytai“ paskelbė, kad 2014-ųjų kultūros puoselėtojo vardą pelnė Biržų knygyno – kavinės „BooKafe“ įkūrėja Greta Akcijonaitė – už sukurtą jaukią erdvę, kurioje biržiečiai turi galimybę įkvėpti „kūrybinio“ oro, susipažinti su naujausiomis literatūros ir kino pasaulio aktualijomis.

Greta – vilnietė, mūsų prieš daugiau nei dešimtmetį Anapilin iškeltavusio parapijiečio Jono Variakojo ir

Reginos Dagtės Variakojienės anūkė, Vilniuje su bendraminčiais įkūrusi nekomercinį kino teatrą „Pasaka“. Taip pat kartu su vyru moteris vysto projektą „Vilniaus kino klasteris“.

„Žinių radijui“ Greta sakė, kad Biržai yra jos prosenelių ir senelių kraštas, jį ten praleido vaikystės vasaras. Biržai jai yra jaugę į kraują ir labai brangūs. Jai norėjosi atiduoti tam kraštui duoklę ir prisidėti prie jo gerovės.

Nuotr. BFL/Tomas Urbelis

„V.r.ž.“ inf.

Palydint 2014 metus

Panevėžio parapijos gyvenimo apžvalga

*Sustokime prie Naujametinių eglių
Arba prie šalčio piešinio lange
Ir kiekvieną savo darbo dieną
Pradėkime su malda širdyje.*

2014 m. gruodžio 25 d. mes, parapijiečiai ir svečiai, rinkomės į Kalėdų pamaldas, kurias laikė LER gen. superintendentas kun. Tomas Šernas. Klausėmės nuoširdžios ir pamokančios bei apie daug ką verčiančios susimąstyti homilijos, parapijos choristai pagiedojo dvi giesmes. Ne mažai parapijiečių priėmė Viešpaties Vakarienės sakramentą.

Po pamaldų mažieji vaikučiai sulaukė Kalėdų senelio paliktų dovanėlių, o vyresnieji susirinkome į agapę, kurią malda pradėjo kun. T. Šernas. Jis priminė, kad dėkodami Dievui už suteiktas gėrybes ir lydėjimą per visus metus, kartu prašome ir atleidimo už tai, kad gal ne visada gyvenime padarome taip, kaip norėtumėm Aukščiausiasis.

Agapėje, prie vaišių stalo, prisiminėme išlydimų metų įvykius parapijoje. Parapijos seniūnų valdybos pirmininkas krt. P. R. Puodžiūnas daug pastangų įdėjo, kai teko tvarkyti

naujosios bažnyčios statybos reikalus, parapijiečiai dalyvavo išvykose, susitiko su į parapiją atvykusiais svečiais, buvo organizuotos trejos Kapų šventės, dalyvauta ekumeniniuose renginiuose, pakrikštyti penki, dvi konfirmantės papildė jaunųjų parapijiečių gretas. Deja, tris parapijiečius palydėjome į Amžinybę.

Kaip būtų smagu ir gera, kad kiekvieno širdyje gyventų meilė, o ne pavydas, kerštas, priešgynystė šeimose, nesusišnekėjimas tarp kaimynų, draugų būryje, kad nebūtų karų tarp tautų ar šalių bei kitų blogybių. Bet visada gyvename su viltimi į geresnį gyvenimą ir dėkojame Dievui už praeitą laiką.

Atrodė, kad Kalėdų švente ir baigsime metus parapijoje, tačiau gyvenimas pateikė dar vieną liūdną netikėtumą. Gruodžio 27 d. mus paliko dar vienas taurios šeimos žmogus, atsidavęs Bažnyčiai Genučis Aleksandras Šernas. Ypač gaila liūdinčių vaikų, vaikaičių ir žmonos Olgos, kuri buvo mūsų bažnyčios siela, choro pradininkė ir vedančioji. Pastaruoju metu sušlubavo ir jos sveikata, ir nuo Velykų į pamaldas

nebesilanko. Visiems įsiminė Olgos ir Genučio auksinių sutuoktinių išskilmės bažnyčioje ir Olgos 80-ties metų Jubiliejus.

Taigi laikas pakoregavo ir parapijiečių planus. Giesme pagerbėme mus palikusį Genučį, kurį į gimtinę amžinam poilsiui Užšilių kapinėse, Biržų rajone, palydėjo parapijos administratorius kunigas Raimondas Stankevičius.

Labai norėtūsi, kad visa, ką ateityje darysime žodžiu ar darbu, visa darytume Viešpaties Jėzaus vardu, per Jį dėkodami Dievui Tėvui.

Sigita Audickienė

2014 m. gruodžio 26 d. susirinkome Nemunėlio Radviliškyje. Visi vieni kitų pasiilgę, kupini džiaugsmo ėmėmės darbų. Visų pirma, pasidžiaugėme mums siūstu puikiu oru, nuostabia gamta, sniego gausa ir žvaigždėtu dangumi. Pasivaikščiojė po apylinkes suskubome gaminti rankdarbius, kuriuos ketiname įteikti

senelių namuose gyvenantiems vienišioms žmonėms.

Visi kartu karpėme, piešėme ir klįjavome atvirukus, kūrėme ramybės ir gėrio angelus. Parašė nuoširdžius linkėjimus, skubėjome juos įteikti. Nuvykę ne tik aplankėme visus senelius, įteikėme po pagamintą dovanėlę, bet ir subūrė visus į šiltą virtuvę, giedojome giesmes bei linkėjome gerų ateinančių metų. Nuostabu matyti, kad toks paprastas dėmesys gali taip pradžiuginti žmogų.

Keliaudami atgal vėl negalė-

Jaunimo kalėdinio susibūrimo atgarsiai

jome praleisti dar vienos progos pasidžiaugti sniegu ir nučiuožti nuo kalno. Vakare visi pavargę, bet kupini įspūdžių dar peržiūrėjome filmą „Pokalbiai rimtomis temomis“. Sekmadienio rytą, sutvarkę Nemunėlio Radviliškio parapijos namus, kuriuose gyvenome, keliavome į bažnyčią kalėdinėms jaunimo pamaldoms, kartu pagiedoję ir pasiklausę pamokslą apie meilės jėgą ir bendrystės džiaugsmą, atsiveikinome iki kitų susitikimų.

Dalyvė Urtė Laumytė
Nuotr. Lauryno Jankevičiaus

Krikščioniškas vaikų darželis Vilniuje

Po Naujųjų metų, sausio 5 dieną, Vilniuje duris atvėrė Krikščioniškas vaikų darželis (direktorė Džiuljeta Stankevičienė). Apie jo atidarymo džiaugsmus ir rūpesčius pasakojo Vilniaus ev. reformatų parapijos klebonas kun. Raimondas Stankevičius.

Kaip kilo idėja įkurti būtent tokį vaikų darželį?

Ne paslaptis, jog Bažnyčia yra senstanti. Dievo surinkime dažniau sutinkame vyresnio amžiaus žmones, o jaunimą rečiau kada išvysi. Todėl, kad Bažnyčia „atjaunėtų“ reikia tai daryti nuo pačių pradžių, t.y. vaikų. Pagrindinis Reformacijos šūkis – grįžti prie ištakų. Manau ir mums reikia atsinaujinti ir pradėti nuo vaikų dėti tikėjimo pagrindus, sėti jų širdyse Dievo Žodžio sėklelę.

Kada idėja virto realybe?

Prieš penkerius metus Sinodo metu man gimė idėja, jog reiktų tokio vaikų darželio. Sinode buvo svarstomas senelių namų statybos klausimas ir tuomet pagalvojau, jog mums pirmiausia reikia vaikų darželio. 2012 m. įsteigėme viešąją įstaigą „Krikščioniškas vaikų darželis“. Šios įstaigos steigėjas yra Lietuvos evangelikų reformatų Sinodas. Tačiau glaudžiai bendradarbiaujame ir su kitų konfesijų bažnyčiomis, ypač mus palaiko Vilniaus Tikėjimo Žodžio Bažnyčia. Darželis atviras visiems vaikams – ir krikščionių tėvų, ir ieškantiems tikėjimo tiesų. Teko nemažai laiko derėtis su Vilniaus miesto savivaldybe dėl tinkamų patalpų darželiui, buvo momentų kuomet jau nelabai tikėjome, jog įkursime tokią įstaigą. Pagaliau, šią vasarą Pilaitėje pavyko išsinuomoti patalpas iš savivaldybės. Anksčiau čia buvo įsikūrusi policijos nuovada. Dabar kaip tik vyksta baigiamieji remonto darbai. Ši vieta iš jėgos struktūros buveinės pasikeitė į vaikų ugdymo įstaigą. Darželį įrengėme Sinodo ir aukotojų, Bažnyčios partnerių iš Švedijos, Vokietijos, lėšomis. Deja, jų nepakanka, todėl dar turime skolintis.

Ką reiškia krikščioniškas vaikų darželis ir kuo jis skiriasi nuo įprasto?

Pagrindinis skirtumas nuo kitų

darželių bus toks, jog visi darbuotojai bus tikintys, praktikuojantys krikščionys. Kuomet darželyje dirbs dori Dievą mylintys žmonės, tikiu, kad jie ir vaikams skleis Dievo Tiesą. Taip pat labai svarbus kriterijus darbuotojams – išsilavinimas. Privaloma darželio auklėtojoms turėti ikimokyklinio ugdymo specialisto išsilavinimą.

Ar Lietuvoje yra daugiau krikščioniškų ar panašių į tokius vaikų darželių?

Pastebėjau jog yra vienas katalikiškas darželis Vilniuje, kitas – Kaune. Mano žiniomis veikia evangelinių bažnyčių įkurti vaikų priežiūros dienos centrai. Tačiau iki šiol, manau, neturėjome krikščioniško, evangeliško vaikų darželio. „Krikščioniškas vaikų darželis“ – tai yra vienintelis tokiu pavadinimu darželis Lietuvoje.

Ar nebijote skeptikų tėvelių, kurie pabijos savo atžalas leisti į tokį darželį, bijodami, jog jų vaikučiai bus be atvangos mokomi melstis, giedoti ir pan.?

Mes tikrai to nebijome ir esame atviri visiems. Abejoju, ar trejų metų vaikui galima išaiškinti kokias rimtas tikėjimo doktrinas. Šis darželis bus skirtas 3–6 metų amžiaus vaikams. Be abejo, skleisime Gerąją Naujieną, Dievo Žodį per žaidimus, giesmeles ir manau tai pasieks mažųjų širdes. Tikėčiau, jog tokie vaikai, vaikystėje pažinę Dievą, norės išlikti dorais ir tikinčiais krikščionimis visą gyvenimą.

Lietuvoje iš viso yra 688 ikimokyklinio ugdymo įstaigos. Ypatinai sudėtinga padėtis sostinėje, nes čia vaikų kasmet daugėja, o darželių, deja, nelabai. „Vilniuje yra 125 darželiai ir 15 darželių-mokyklų. Sostinėje ne visiems vaikams užtenka vietų ikimokyklinio ugdymo įstaigose. Vilniaus miesto savivaldybė sprendžia

Kun. Raimondas Stankevičius su žmona Džiuljeta

susidariusią problemą, steigdama naujas grupes ikimokyklinio ugdymo įstaigose, pertvarkydama patalpas, kurios buvo naudojamos ne pagal paskirtį. 2014 m. įkurtos 983 naujos papildomos vietos vaikams, taip pat planuojama, kad 2015 m. pradžioje apie 250 vaikų galės lankyti naują Santariškių lopšelių-darželį. Planuojama buvusiose Šolomo Aleichemo ORT gimnazijos patalpose įrengti 220 vietų vaikų lopšelių-darželį, suremontuotose Žolyno g. 47 patalpose taip pat papildomai sukurti 80 vietų. Žirmūnuose bus atidarytas naujas 220 vietų vaikų lopšelis-darželis „Ažuolas“. Džiugu, jog šiomet į ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo grupes priimta 941 vaiku daugiau nei 2013 metais“, – šia optimistine gaida baigė Vilniaus miesto savivaldybės Švietimo skyriaus vyr. specialistė Vidmanta Kibirskštienė.

Viktorija LIAUŠKAITĖ
V.Liauškaitės nuotr.

Perspausdinta iš www.selonija.lt

Liuteronų balsas

atsisveikino su skaitytojais

Vilniaus ev. liuteronų bažnyčios narius penkiolika metų per du mėnesius kartą lankęs parapijos apžvalginis krikščioniškas žurnalas „Liuteronų balsas“ nuo 2015 metų sausio nebeišvys dienos šviesos... Užleidžia vietą skaitmeninei žiniasklaidai. Parapijos taryba nutarė padidinti internetinės svetainės www.velb.lt apimtį, atidaryti svetainėje naują skyrelį „Krikščionybė Lietuvoje ir pasaulyje“. Tai pranešė paskutiniame „Liuteronų balso“ Nr. 6 (128) numeryje pastarųjų šešiolikos metų žurnalo redaktorius ir leidėjas Povilas Endrėjus Pukys, padėkojęs ištikimiesiems žurnalo skaitytojams ir talkininkams: Kęstučiui Pulokui, Algirdui Žemaitaičiui, Vytautui Gocentui, Gintarui Šiaudiniui ir kitiems aktyviems parapijiečiams.

Žurnalas „Liuteronų balsas“ buvo įregistruotas 1994 m. gegužę, vietoj parapijos informacinio biuletenio

„Mūsų žinios“, jo vyr. redaktorė – TV žurnalistė Ina Drąsutienė. Nuo 1995 metų balandžio iki gruodžio „Liuteronų balso“ leido ši redaktorių kolegija: Rūta Barysienė, Vytautas Gocentas, Kęstutis Pulokas, Marija Ragožina, Algirdas Žemaitaitis ir Eva Labutytė. 1996 m. balandį–1998 m. lapkritį leidinio vyr. redaktorius buvo kun. Valdas Aušra. Kun. V. Aušrai 1998 m. rugpjūtį išvykus į Čikagą tęsti doktorantūros studijų, Vilniaus ev. liuteronų parapijos tarybos sprendimu nuo 1999 m. sausio (Nr. 39) „Liuteronų balso“ redaguoti buvo patikėta Povilui Pukiui – senjorui žurnalistui, kuris žurnalo leidimu rūpinosi iki 2014 m. pabaigos (per 16 metų išleido net 90 jo numerių!), iki uždarymo...

Iš tikrųjų yra simboliška, kad šįmet, nutrūkstam popieriniam minėto žurnalo gyvenimui ir artėjant leidinio internetinei metamorfozei,

Paskutinis „Liuteronų balso“ spausdintas numeris

juo šešiolika metų gyvenęs redaktorius Povilas Pukys irgi pasiekė gražų savo gyvenimo slenkstį (švelnaus humoro jausmo persmelkta šio kuklaus žmogaus gyvenimo istorija, kiek papildyta red. Dalijos Gudliauskienės, pateikiama straipsnyje „Toks jau tas gyvenimas“).

„V.r.ž.“ inf.

Pažadai naujiesiems metams

Ar jau davėte kokių nors pažadų naujiesiems metams? Jei ne, pabandykite vadovautis šiomis gairėmis. Kiekvienas jų turi potencialo pakeisti jūsų gyvenimą.

1. DĖKOKITE. Kartą per dieną atraskite tylos akimirka, kurios metu išreikškite dėkingumą už tai, ką jau turite, o ne nekantravimą dėl to, ko dar nepasiekėte. Vien tai jau yra pusiaukelė į laimę. Mes jau turime daugumą laimingo gyvenimo sudedamųjų dalių. Tiesiog esame linkę priimti juos kaip savaime suprantamus ir savo dėmesį sutelkiame į neįgyvendintus norus, neišpildytus troškimus. Dėkoti yra geriau, nei apsipirkinėti, o be to, tai yra ir pigiau.

2. PAGIRKITE. Suraskite žmogų, kuris ką nors daro tinkamai, ir pagirkite jį už tai. Dauguma žmonių didžiąją laiko dalį yra tinkamai neįvertinami. Būti pripažintam, sulaukti padėkos, sveikinimo yra vienas iš labiausiai pakylėjančių dalykų, koks tik jums gali nutikti. Tad nelaukite, kol kas nors tai padarys jums, padarykite tai pats kitam. Tai padarys to žmogaus

dieną ypatinga, taip pat prisidės ir prie to, kad geresnė bus ir jūsų diena.

3. LEISKITE LAIKĄ SU SAVO ŠEIMA. Pažadėkite, kad bent kartą per savaitę visa šeima kartu susėsite prie stalo, ir tuomet jūsų ničniekas netrikdys – nei televizorius, nei telefonas, nei elektroniniai laiškai. Tiesiog būsite kartu ir džiaugsitės vienas kito draugija. Kad santuoka ir šeima būtų sveikos, reikia paaukoti laiko.

4. ATRASKITE PRASMĘ. Kartkartėmis atraskite laiko savęs paklausti: „Kodėl aš čia esu? Ko tikiuosi pasiekti? Kaip geriausiai galiu panaudoti man suteiktas dovanas? Ką norėčiau, kad apie mane kalbėtų, kai manęs čia jau nebebus?“ Visavertiškam gyvenimui reikalinga prasmė, tačiau, kaip gali ją atrasti, jei niekad ir neieškai? Jei nežinote, kur norite būti, niekada ten ir nepateksite, kad ir kaip greitai bėgtumėte.

5. GYVENKITE PAGAL SAVO VERTYBES. Dauguma mūsų tikime didžiais idealais, tačiau tik retkarčiais veikiame jais remdamiesi. Geriausias dalykas yra išsiugdyti įpročius, kurie leistų jums tuos idealus įgyvendinti kasdienybėje. Tai yra vadinama ritualu, ir religijos tai atmena, tačiau etikai dažnai pamiršta.

6. ATLEISKITE. Jei kalbėsime metaforiškai, tai atleidimas prilygsta antsvorio atsikratymui. Gyvenimas yra per trumpas, kad nešiotume nuoskaudas ar siektume keršto. Atleisti kažkam yra gerai tam žmogui, tačiau tai netgi geriau jums patiems. Tai, kas bloga, jau atsitiko. Nepasidarys geriau, jei apsisostote ties nuoskaudomis. Atsikratykite jų. Judėkite į priekį.

7. NUOLAT MOKYKITĖS. To aš išmokau iš Niukaslio mieste gyvenančios Florence, kurią paskutinį

*Žurnalo „Liuteronų balsas“
redaktorius ir leidėjas Povilas
Endrėjus Pukys*

Esmi kilęs iš paprūsės žemininkų liuteronų genties. Sentėvių – Pukių, Kurmių, Lipšių, Kalvių, Bruzdeilinių – atšakose nebesusigaudau, tik žinau buvus ir surinkimininkų, Dievo Žodžio sakytojų, neminimų Mažosios Lietuvos enciklopedijoje.

Atpėdinau su Dievo palaima prie 90 metų slenksčio. Esu gimęs 1925 m. gegužės 10 d. Palangoje (Urtės ir Jokūbo Pukių šeimoje vienturčiu sūnumi – D. G.). Namuose buvau auklėjamas Martyno Liuterio tikėjimo dvasia. Mokyklos suole mane juokino Griciaus-Pivošos, Liūnės Janušytės feljetonai, Penčylos šaržai, klasėje citavau Tysliavos „Keturi vėjus“, Binkio „Šimtą pavasarių“. Universitete prusinausi Gėtės, Heinės, Bairono eilėraščiais, galvon

Toks jau tas gyvenimas

kimšau Žan Žako Ruso, Voltero, enciklopedininkų idėjas, Mykolo Biržiškos, Juozo Girniaus mintis (mokėsi Klaipėdoje K. Donelaičio keturmetėje mokykloje, Vytauto Didžiojo gimnazijoje, po to Kretingoje, Plungėje, Šiauliuose ir galiausiai Vilniuje 1944 m. išlaikė brandos egzaminus ir gavo atestatą – D. G.).

Užgriuvus sovietmečiui, ėmiau vaikščioti žurnalistinio darbo takais. Vienoje kurioje redakcijoje ilgai neužsibūdavau. Nerami dvasia (kipšas) kusino daryti „eibių“. (Dirbo „Komjaunimo tiesos“, „Jaunimo gretų“ žurnalo redakcijose, savitraštyje „Literatūra ir menas“, satyrinio žurnalo „Šluota“ redaktoriaus pavaduotoju. Redagavo ir kino nuomojimo kontoros informacinį-reklaminių biuletenį „Ekranas“, ir žurnalą „Žemės ūkis“, ir „Kalba Vilnius“, kurį iš vos vieno lapelio informacinio leidinio pavertė solidžiu leidiniu, spausdinamu net iki 150 tūkst. egzempliorių tiražu. Bet iš „Kalba Vilnius“ išlėkė su trenksmu dėl apolitiškumo. – D. G.). Pavėtytas ir pamėtytas galiausiai nutūpiau Lietuvos kino studijos „dokumentikoje“. Išbūnu iki kol sulaukiau pensijos. (Patikimas vyriausiojo redaktoriaus postas. Kuria trumpo metražo dokumentinius filmus, apkeliauja Pamyrą, Kalnų Badachšaną, Sibiro tundrą, Azijos kišlakus,

Kaukazo tarpeklius, kelionės siekia ir Afrikos savanas. Neišvardyti apdovanojimų, prizų... Po kiek laiko ir vėl patraukia žurnalistikon: leidžia žurnalą „Pienininkystė“ – D. G.)

Bedievystės bacilą nusipurtau kilus Atgimimui. Išgirstu, kad atkurta Vilniaus evangelikų parapija. Puolu klausinėti. Vokiečių g. 20 kieme aptinku senąją bažnyčią ir joje rengiamas pamaldas. O kieme – 1998-ieji. Prašausi priimamas į bendruomenės narius, parapija man patiki leisti „Liuteronų balsą“. Kuklų kelių lapų leidinėlių, padedamas talkininkų – Kęstučio Puloko, Algirdo Žemaitaičio, Vytauto Gocento, išauginu iki reguliaraus dvimėnesinio 32 psl. apimties su spalvotais viršeliais apžvalginio teologinio žurnalo.

Laikas bėga, parapijiečiai sensata, tradiciškai skaitančiųjų šeima mažta... Povilai Puky, tu – nebereikalingas. Parapijos jaunimui popierinė periodika – nė motais, jiems internetas tejtinka. Žinia, jau daugelis žiniasklaidos periodinių leidinių pasikakina skaitmenine erdve. Turi savo svetainę ir Vilniaus evangelikų liuteronų bažnyčia (velb.lt).

Tai toks jau tas mano gyvenimas.

Povilas Pukys
Vilnius, 2015 01 08

Jei Viešpats nestato namų, veltui triūsia tie, kurie juos stato...

Jei VIEŠPATS nestato namų, veltui triūsia tie, kurie juos stato. Jei VIEŠPATS nesaugo miesto, veltui budi sargai. Tuščia jums anksti keltis ir vėlai eiti gulti, jums, kurie valgote sunkiai uždirbtą duoną, nes tais, kuriuos myli, VIEŠPATS pasirūpina jiems tebemiegant (Ps 127, 1-2).

Važiavome nepažįstamos šalies keliais. Kad nepasiklystumėme ir teisingai nuvažiuotume iš taško A į tašką Z, vairuotojas įjungė mašinos navigaciją. Žiūrėjau į vaizdą ekrane ir mačiau tik mažytę vietovės, kurioje

esame, atkarpa, nors žinojau, kad šis kelias – labai ilgas.

Kaip dažnai mes, žmonės, savo gyvenimuose matome tik tas mažytes kelio atkarpas ir kaip nenoriai jas sujungiamo, it dėlionę, į vieną visumą.

O dangiškasis Tėvas stebi iš viršaus ir šypsosi – JIS jau seniai sudėliojo dėlionę ir veda kiekvieną iš mūsų teisingu keliu, jei tik laikomės JO navigacijos. JIS jau seniai pasakė: „Aš esu tavo Tėvas, tu esi mano vaikas. Tavo širdį sukūriau, sutvėriau tave motinos įščiose (plg.

Ps 139,13). Tu suklupsi, paklysi, susižeisi, burbėsi ir dažnai būsi vis kažkuo nepatenkintas. Tu mieliau klausysies kitų žmonių, nei manęs, todėl dažnai išklysi iš teisingo kelio. Bet Aš laikysiu tavo gyvenimą savo rankose ir mes sėkmingai pasieksime tikslą Ω.“

„Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga“, - sako Viešpats, Kuris yra, Kuris buvo ir Kuris ateina, Visagalis (Apr 1,8).

Vilija Seniulytė
Iš www.btz.lt

IRENA TREČIOKAITĖ-ŽEBENKIENĖ

Sausio 11 d. per pamaldas Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje brolio ir pusbrolio Trečiokų dukterys Valė ir Marytė Trečiokaitės paminėjo prieš trisdešimt metų mirusią įžymią Lietuvos dailininkę, pedagogę Ireną Trečiokaitę-Žebenkienę. Ne visi papjijiečiai prisimena šią iškilią moterį, kuri ne vienam biržiečiui pagelbėjo gyvenimo pradžioje, kai mokydamiėsi Vilniuje neturėjo kur gyventi, kai reikėjo patarimo, užtarimo, nes kaip rašo Tarybų Lietuvos enciklopedija, ji „buvo nusipelnusi meno veikėja, LTSR liaudies dailininkė, TSKP narė nuo 1934 metų“ – į jos nuomonę, žodžius buvo atsižvelgiama.

Irena Trečiokaitė gimė 1909 m. spalio 28 d. Biržuose reformatų Daratos Dagytės (1886–1971) ir išradėjo, pramonininko, vieno iš Biržų spaustuvės steigėjų Jurgio Trečioko (1863–1927) šeimoje. Turėjo vyresnį brolių Romualdą (1908–2005) ir jaunesnį Vytautą (1912–2002). Per Pirmąjį pasaulinį karą 1915–1920 metais Trečiokų šeima pasitraukė į Rusiją, gyveno Gatčine, vėliau persikėlė į Ukrainą. Grįžusi į Biržus Irena mokėsi gimnazijoje vienoje klasėje su poetu Kaziu Jakubėnu, Valentinu Nastopka, Jokūbu Kregžde ir kitais vėliau išgarsėjusiais reformatais. 1928 m. baigė Biržų gimnaziją. 1928–1935 m. mokėsi Kauno meno mokykloje, kur įgijo grafikos ir freskos-mozaikos specialybę. Jai

dėstė Juozas Mikėnas, Kajetonas Sklėrius, Mstislavas Dobužinskis ir kt. Tais metais (1928–1932) Irena Trečiokaitė dar studijavo teisę Vytauto Didžiojo universitete. 1935 m. buvo priimta į Lietuvos dailininkų sąjungą. Dalyvavo dailės parodose, tapė peizažus, tematinus paveikslus ir natiurmortus, sukūrė medžio raižinių ir pirmąjį ekslibrisą rašytojui Kostui Korsakui, iliustravo poeto Kazio Jakubėno knygelę vaikams „Bus pavasarėlis“.

Dar prieš karą Prancūzijoje įregistravo santuoką su agronomu Romanu Žebenką (1906–1964). 1941 m. persikėlė gyventi ir dirbti į Vilnių. Savo vaikų neturėjo, įsidukrieno našlaitę Danguolę.

Antrojo pasaulinio karo metais Irena Trečiokaitė-Žebenkienė pasitraukė į TSRS, dirbo Uzbekijoje.

Grįžusi į Lietuvą, 1944 m. eksternu baigė tuometinį Vilniaus dailės institutą ir buvo paskirta jo dėstytoja. Nuo 1947 m. Irena Trečiokaitė-Žebenkienė – docentė, 1948–1951 m. – Piešimo katedros vedėja, 1951–1969 m. Tapybos katedroje dėstė dekoratyvinę tapybą. Mėgstamiausia dailininkės kūrybinio darbo sritis buvo mozaika. 1949, 1959, 1964 ir 1979 m. Vilniuje buvo surengtos jos individualios parodos. Sukūrė meno ansamblių, švenčių dekoratyvinių akcentų. Biržų senosiose reformatų kapinėse prie ežero ant tėvo kapo sukūrė dekoratyvinę plokštę – mozaiką iš akmenėlių – „Žuvėdros“.

Su R. Žebenką išsiskyrė, Vilniuje gyveno kartu su motina, kuri prižiūrėjo Irenos namus iki savo mirties 1971 metais. Brolis Romualdas, inžinierius, gyveno Kaune, dėstė Kauno politechnikos institute. Jaunesnysis brolis Vytautas pasitraukė į Vakarus, sukūrė ten šeimą, bet keletą kartų buvo atvykęs aplankyti sesers, brolio, motinos.

Irena Trečiokaitė-Žebenkienė Vilniaus dailės institute dirbo iki 1982 metų. Gyveno labai kukliai, visas jėgas atiduodama kūrybai ir darbui su studentais.

Mirė dailininkė Irena Trečiokaitė-Žebenkienė 1985 m. sausio 13 d. Vilniuje. Palaidota Antakalnio kapinėse menininkų kalnelyje.

„V.r.ž.“ inf.

Nuotraukoje, darytoje Ukrainoje, iš kairės: Ona Trečiokaitė Krišukėnienė, Darata Trečiokienė, Jonas Kvedaravičius, Irena Trečiokaitė, Emilija Šernaitė, Romualdas Trečiokas.

Irena su broliais Romualdu ir Vytautu (dešinėje), 1982 m.

ELZBIETA DAGIENĖ

1934 08 17–2015 01 05

„Mes juk žinome, kad, mūsų žemiškosios padangtės būstui suirus, mūsų laukia Dievo pastatas, ne rankomis statyti amžinieji namai danguje“ (2 Kor 5, 1)

Visi dalykai, kuriuos Dievas daro, yra amžini. Nieko negalima prie jų pridėti, nė nuo jų atimti“ (Mok 3,14). Taip mintyse tarėme, sulaukę žinios apie Biržų evangelikų reformatų parapijietę, Bažnyčios ilgametę seniūnę, Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo kuratorę Elžę Jankevičiūtę Dagiene. Sausio 5–ąją ji po sunkios ligos paliko šį pasaulį Panevėžio ligoninėje.

Elzė gimė 1934 m. rugpjūčio 17 d. Biržų rajone, Paberžių kaime (Parovėjos sen.) evangelikų reformatų šeimoje. Vienturte dukra rūpinosi kulinarės išsilavinimą turėjusi mama Olga Tamulėnaitė Jankevičienė ir tėvelis, statybininkas Alfredas Jankevičius. Nelengvą vaikystę keitė mokslai. Elzė gavo vidurinio mokslo baigimo atestatą Biržų suaugusiųjų vidurinėje mokykloje. Vėliau studijavo Vabalninko žemės ūkio technikumė, kur įgijo buhalterės apskaitininkės specialybę, lydėjusią ją visą gyvenimą.

Optimizmo, gyvenimo džiaugsmo kupina mergina netrukus Šlepščių kaimo gegužinėje susipažino su būsimo vyru, reformatu Jokūbu Dagiū. 1954 metais pora sukūrė

šeimą. Per trisdešimt devynerius bendro gyvenimo metus Elzė ir Jokūbas Dagiai išaugino ir išmokslino dvi dukteris – pedagogę Audronę ir gydytoją higienistę Danguolę. Šeima džiaugėsi trimis anūkais, o vėliau, jau našle tapusi Elzė sulaukė ir vienos proanūkės. Dukros visada jautė motinos rūpestį, pagalbą, iki pat jos paskutiniųjų dienų galėjo drąsiai prašyti patarimo ne tik asmeninio gyvenimo, bet ir darbo klausimais.

Biržiečiams Elzė Dagiene buvo tapusi ištvermingos kovos su sunkia liga pavyzdžiu. Net medikai pastebėjo, jog beveik tris dešimtmečius sveikatą tausoti Elzei padėjo jos ryžtas, optimizmas, gebėjimas džiaugtis

gyvenimu ir, žinoma, tikėjimas. Ji suspėdavo ir kitiems kraštiečiams patarti, ištiesti pagalbos ranką – stropiai darbavosi Biržų neįgaliųjų draugijoje, buvo viena iš onko klubo „Stenkimės nugalėti ligas“ įkūrėjų. E. Dagiene galėjai sutikti visur – bažnyčioje, kultūros centre, muziejuje. Ji visa norėjo žinoti, matyti, suprasti, dalytis žiniomis su kitais. Dėmesio nestokojo ir vaikų šeimoms – net praėjusį rudenį noriai talkino dukrai Danguolei sode bei kartu džiaugėsi Klaipėdos pajūriu. Bet labiausiai jai rūpėjo du dalykai – skaičiai (visiems padėdavo paskaičiuoti) ir nuoširdi, beveik tris dešimtmečius trukusi tarnystė Bažnyčioje, Biržų evangelikų reformatų parapijoje. Nuoširdus triūsas davė gerų vaisių. Atsisveikiname su Elze Dagiene žodžiais, kuriuos ir ji ne vieną kartą yra ištarusi:

„Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Aš esu tikras, kad nei miršiu...“ (Rom 8,35;38).

Gražina Dagtė
Biržų evangelikų reformatų
parapijos tarybos ir seniūnu
vardu

◀ *atkelta iš 6 p.*

kartą sutikau, kai ji šventė savo 105 metų sukaktį. Ji buvo kupina energijos ir puikios nuotaikos. „Kokia viso to paslaptis?“ – paklausiau jos. „Niekada nebijok išmukti kažko naujo“, – atsakė ji. Tuomet aš supratau, kad, jei tik nori mokytis, gali būti kad ir 105 metų amžiaus, tačiau vis dar jaunas. Jei ne, tai gali būti ir 25 metų, tačiau jau senas.

8. IŠMOKITE KLAUSYTI.

Dažnai pokalbiuose mes pusę viso laiko praleidžiame galvodami, ką norime pasakyti po to, o ne kreipdami dėmesį į tai, ką kalba kitas asmuo. Klausymasis yra viena didžiausių dovanų, kokią tik galime padovanoti kitam. Tai reiškia, kad esame jiems atviri, kad rimtai juos traktuojame ir maloniai priimame jų žodžių dovaną.

9. SUKURKITE TYLOS AKI-

MIRKAS SIELOJE. Išsilaisvinkite, kad ir penkias minutes kasdien, nuo technologijų tironijos, mobiliųjų telefonų, nešiojamų kompiuterių ir visokių kitokių elektroninių įsibrovėlių ir tiesiog svaiganančio egzistencijos oro, būties džiaugsmo.

10. PERKEISKITE KANČIĄ.

Kai nutinka blogi dalykai, pasitelkite juos, kad taptumėte jautresni kitų kančiai. Didingiausi žmonės, kokius tik pažinojau, buvo tie, kurie išgyveno tragediją, ir dėl to tapo tik stipresni. Jie neklausė, „kas man tai padarė?“ Vietoje to jie klausė: „Ką gi man tai leidžia padaryti, ko nebūčiau galėjęs padaryti anksčiau?“ Jie atsakė tapti aplinkybių aukomis. Todėl jie tapo vilties skleidėjais.

Savaime suprantama, kad dauguma šių aukščiau išvardytų principų

yra integrali religinio gyvenimo dalis ir galbūt tai paaiškina, kodėl tiek daug tyrimų rodo, kad praktikuojantys tikintieji gyvena ilgiau, patiria mažiau streso ir džiaugiasi didesne gerove. Tai nėra atsitiktinis dalykas. Didžiosios religijos yra mūsų turtingiausi išminties lobynai, kai kalbame apie klausimą, kaip geriausia nugyventi savo gyvenimą.

Gyvenimas yra pilnas palaiminimų, kad švaistytume laiką ir dėmesį dirbtiniams pakaitalams. Gyvenk, duok, atleisk, švėsk ir šlovink – tai vis dar yra geriausi būdai palaiminti gyvenimą ir taip paversti patį gyvenimą palaiminimu.

Rabinas J. Saksas
2015-01-02
Parengė Donatas Puslys
www.btz.lt

JULIUS ČYGAS

1915-06-15–2014-11-11

Atsisveikinus su senosios kartos reformatu....

2014 m. lapkričio 11 d. tiksintis gyvenimo laikrodis baigė skaičiuoti Juliaus Čygo, reformato iš Kočėnų, prasmingo, ilgo ir garbingo gyvenimo metus... Nugyventi šimtą metų pritrūko vos septynių mėnesių. Palaidotas Biržų r., Nemunėlio Radviliškio reformatų kapinėse.

1915 metų birželio 15 dieną Banės Dagytės ir Stasio Čygų, Jasiškių reformatų ūkininkų, šeimoje gimė penktasis vaikas – pagrandukas Julius. Tėvai jau augino du sūnus Joną ir Petrą, dukteris Marytę ir Onutę.

Sunkios gyvenimo sąlygos, be to, tais metais siautėjusi sunki ir itin pavojinga liga – šiltinė – pasiglemžė tėvelių Banės ir Stasio Čygų gyvybes. Visiški našlaičiai liko penki vaikučiai.

Vyriausiasis sūnus Petras, kad bent kiek galėtų padėti savo jaunesniesiems broliams ir sesėms, anksti vedė savo išrinktąją Olgą Kučinskaitę, susilaukė dukrelės Emilijos. Mažametis Julius brolio šeimoje padėjo prižiūrėti mažąją dukterėčią.

Vėliau teko samdinio dalia.

Vyriausiojo brolio Petro šeimoje iki paauglystės glaudėsi ir broliukas Jonas, kuris vėliau, sulaukęs šešiolikos, kartu su broliu Juliumi vykdavo uždariauti į Latviją.

Brolis Jonas vedė Mariją Natkaitę iš Jasiškių, susilaukė šešių vaikučių – trijų sūnų, trijų dukterų.

Šiek tiek ūgtelėjusi sesė Marytė laimės ieškoti išvyko už vandenyno, į tolimąją Argentiną, ten sukūrė šeimą su Marozu, išaugino sūnų.

Sesė Onutė prisiglaudė giminaičių Bružų šeimoje Klausučiuose, sukūrė šeimą su Mykolu Vaitekoniui ir liko ten visam gyvenimui.

Julius Čygas 1941 metų birželio 22 dieną vedė Matildę Palmirą Dilytę iš Kočėnų kaimo, juos sutuokė kunigas P. Jašinskas. Atėjęs užkuriom į Dilių šeimą, Julius giliai ir ilgam – visam gyvenimui įleido šaknis į Kočėnų žemę.

Sunkūs išbandymo metai užklupo prasidėjus Antrajam pasauliniam

karui. 16-osios Lietuviškosios divizijos gretose Julius Čygas nužygiavo nuo pat Vilniaus iki Prahos. Turime dėkoti pačiam Viešpačiui Dievui, kad sveikas ir gyvas Julius grįžo į namus.

Pokario metais, susikūrus pirmajam kolūkiui, dirbo brigadininku, iš pelenų atsistatydino namus, nes karo metais viskas sudegė.

Atliekant privalomąją miško prievolę 1947 metų gruodį įvyko nelaimė – nupjautas virstantis medis sutraiskė žmonos Matildės koją, kurią teko amputuoti. Tai buvo baisus išbandymas jaunai šeimai, tuo metu jau auginusiai du vaikus: dukrelę Aldoną ir sūnų Petriuką. Po dešimties metų gimė antroji dukrelė Palmira, o dar po devynerių – jauniausiasis sūnus Alvidas.

Nepaisydama visų negandų, gyvenimo ir kasdienybės rūpesčių, šeima nugyveno gražų, laimingą ir prasmingą gyvenimą. Augino vaikus, išleido juos į mokslus. Vaikai sukūrė šeimas, padovanodami seneliams penkis anūkus ir keturis proanūkius.

1991 metų birželį Julius ir Matildė Čygai atšventė brangią savo bendro gyvenimo šventę – auksines vestuves.

Tačiau neužilgo, 1998 metų vasario 28 dieną, sirgdama išemine širdies liga, Matildė pasimirė.

Julius Čygas visada pagal išgales rėmė bažnyčią, susisodinęs šeimyną tai į ratus, tai į roges, pasiekdavo Nemunėlio Radviliškio bažnytelę. Nuoširdžiai prisidėjo atkuriant parapiją. Prieš Kalėdas jo namelius ir ten gyvenančią sūnaus Alvido su žmona Lidute šeimą lankydavo kunigai, užbėgdavo seniūnės.

Julius iki senatvės išsaugojo neišsenkamos jaunystės dvasią, sielos ramybę, suteikė vaikams saugumo jausmą.

Sąžiningas, pareigingas, puoselėjęs šeimos židinį, reiklus sau ir kitiems šeimos nariams. „Kietas“ aukštaitis, bet su žemaitišku užsispyrimu, nepalūžo nelengvam gyvenimo kely.

*Mirtis – tai slenkstis, bet ne pabaiga,
Brangiausi žmones eina ir palieka...
Tačiau nuo jų nusidriekia šviesa
Ir atminty gyvi išlieka...*

*Gyvens jis kiekvienos gėlytės žiede,
Bus vėjeliu, rasa, kažkuo brangaus...
Paguos tada, kai ašara nurieda,
Ir laimins mus iš mėlyno Dangaus...*

Nuoširdi užuojauta dukterims, sūnui, visiems artimiesiems...

D. Gudliauskienė

I N F O R M A C I J A

2014 m. gruodžio 25 d. Kalėdų pamaldose Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje, kurias laikė gen. superintendantas kun. Tomas Šernas ir parapijos klebonas kun. Raimondas Stankevičius, giedojo Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas Janinos Pamarnackienės, vargonavo Rasa Žilytė-Šernienė.

2014 m. gruodžio 28 d. Vilniaus ev. reformatų parapijos namuose Kalėdų eglutės šventei vaikučius, tėvėlius ir senjorus buvo sukvietusi sekmadieninės mokyklėlės mokytoja Džiuljeta Stankevičienė ir senjorė Olga Viederienė. Po pamaldų susirinkusius parapijiečius muzikiniu kūriniu pasveikino senjorai Henrikas ir Birutė Šernaitė Barauskai. Nors Kalėdų senelis škart aplenkė reformatų vaikučius, dovanėlių nestigo, taip pat žaidimų, vaišių ir kitų linksmybių.

2015 m. sausio 5 d. – Trijų Karalių šventės išvakarėse ir prieš Ortodoksų Kalėdas su tradicinių krikščionių bendruomenių vadovais susitiko Lietuvos Respublikos Prezidentė Dalia Grybauskaitė. Ji padėkojo šalies tikintiesiems už kilnius darbus, aktyviai įgyvendinamas socialines iniciatyvas ir palinkėjo ramybės, santarvės bei stiprybės. Susitikime dalyvavo R. katalikų Bažnyčios kardinolas Audrys

Nuotr. R. Dočkaus, Respublikos prezidento kanceliarija

Juozas Bačkis, Vilniaus arkivyskupas metropolitas Gintaras Grušas, Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios gen. superintendantas Tomas Šernas, Lietuvos Evangelikų Liuteronų Bažnyčios vyskupas Mindaugas Sabutis, Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, Šv. Juozapato Bazilijonų Ordino Vilniaus vienuolyno vyresnysis, kun. Vinkentij Vasyl Janickij, Ortodoksų Bažnyčios Lietuvoje vadovas arkivyskupas Inokentijus, Lietuvos Sentikių Bažnyčios Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas, dvasinis tėvas Grigorijus Bojarovas, Rytų Sentikių Cerkvės ir Vilniaus sentikių religinės bendruomenės pirmininkas Grigorijus

Leonovas ir kt. asmenys.

2015 m. sausio 18 d. Vilniaus reformatų bažnyčioje sekmadienio pamaldose ir atsiminimų popietėje Parapijos namuose buvo paminėta 25-ųjų metų sukaktis, kai vilniečiai reformatai po beveik keturiasdešimties metų pertraukos 1990 metų sausio 14 d. vėl susirinko į pamaldas Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčioje Pylimo g. 18. Jas tada laikė prieš kelerius metus ordinuotas diakonu Julius Norvila, pirmą kartą pamaldose giedojo reformatų choras, vadovaujamas vargonininko Edmundo Meškausko.

Biržiečių renginys „Nuo mūsų Apaščios...“

Sausio 18 d. Vilniaus įgulos karininkų ramovėje vyko biržiečių klubo „Krivulė“ renginys „Nuo mūsų Apaščios...“, skirtas biržiečių poetės Almos Karosaitės 70-ųjų gimimo metinių paminėjimui ir rašytojo Algimanto Zurbos naujos knygos vaikams „Voveriukai, vo-

veriukai“ pristatymui.

Renginyje dalyvavo ir Biržų garbės pilietį A. Zurbą su naujos knygos pristatymu pasveikino Biržų rajono savivaldybės merė Irutė Varzienė, Biržų krašto muziejaus „Sėla“ direktoriaus pavaduotoja Edita Lansbergienė, Biržų rajono savivaldybės Jurgio Bielinio viešosios bibliotekos direktoriaus pavaduotoja Dina Burbulienė ir vyr. bibliotekininkė Nijolė Taujanskienė.

Poeziją skaitė aktorė Lilija Žadeikytė ir M. Daukšos vidurinės mokyklos moksleiviai, pagal poetės A. Karosaitės žodžius parašytus Mikalojaus ir Artūro Novikų kūrinius atliko solistai Mečislovas Subelis ir

Vytautas Raudonis, koncertavo Artūro Noviko džiazo mokyklos vaikų grupė „Boružiukai“.

**Biržų rajono savivaldybės
informacija**

Sveikiname

IVALDA TAMARIŪNA,
sausio 11 d. atšventusį 50-ies metų Jubiliejų.
Linkime stiprybės ir Dievo vedimo gyvenimo kelyje!

„Vilniaus reformatų žinių“ leidėjų kolektyvas

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403
Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944

www.klion.lt

Sveikiname

Sausio 22 d. parapijietis
DANAS ARLAUSKAS
atšventė 60-ies metų sukaktį.
Prašydami Dievo palaimos ir sveikatos,
linkime jam ir toliau turėti „tvirtą stuburą“ bei iš rankų
nepaleisti knygos ir gitaros.

„Vilniaus reformatų žinių“ leidėjų kolektyvas

LAIDA EVANGELIKAMS

„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kiekvieną šeštadienį
10.30 val.

Laidos autorė
Ina Drąsutienė,
mob. tel. +370 686 59625,
el.paštas: inadra@takas.lt

Mes pažįstame DANĄ ARLAUSKĄ kaip smalsų, jaunatvišką, besistengiančią pažinti, kas nepasiekama, nebijantį turėti bei viešai išsakyti savo nuomonę, kuri gali prieštarauti minios nuostatoms. Visais laikais jis turėjo tvirtą vidinį „aš“, o svarbiausia, kad dvasinio komforto niekada neaukojo dėl materialių dalykų. Jo hobis – knyga ir muzika. Dėl pastarosios gali išsirušti net ir į tolimą kelią. Taip, kaip atsitiko prieš dvejus metus, kuomet išvyko į JAV ir keliavo amerikiečių dainininko Džimo Morisono, buvusio grupės „The Doors“ siela, kūrybos ir gyvenimo keliais.

Šiame pastate 1970 m. buvo įsikūrusi grupės „The Doors“ įrašų studija.

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Pylimo 20-13, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.paštas: dalija@mail.lt

Parėngė Dalija Gudliauskienė,
tel. 8 685 74 951

Redagavo, spausdino
Raimondas Natka,
Danutė Kavaliauskienė,
Damian Finer

Leidėjas:
Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisyti ir trumpina
savo nuožiūra

Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.